

Juoksen. Juoksen niin kovaa kun pystyn, kunnes en jaksa enää juosta ja jään istumaan keskelle metsää. Alanmieltimään päivän tapahtumia. Ensiksi paras ystäväni Linn on minulle ihan kiltti, kunnes saan kuulla että hän on haukkunut minua koko koululle, paitsi tietenkin minulle ja hän vielä kutsuu minua hänen ystäväksi. Hetken kuluttua hän vielä meni kertomaan opettajalle, että minä olisin muka puhunut hänestä pahaa selän takana ja juuri sillä sekunnilla päätin, että en enää koskaan haluaisi nähdä Linniä, joten juoksin pois.

Tunti oli kulunut ja päätin lähteä pois metsästä. En tietenkään voinut mennä takaisin kouluun, joten menin kotiin. Toivoin, että opettaja ei ollut kertonut vanhemmilleni mitään. Paitsi enhän minä mitään ollut tehnyt. Kaikki oli Linnin syytä. Minkälainen ystävä puhuu toisesta pahaa selän takana? Olen tänään tajunnut että Linn ei ole oikea ystävä.

Pian saavuin kotiin ja onneksi vanhempani eivät sanoneet mitään. Menin suoraan huoneeseeni ja pistin puhelimeni lataukseen, sillä sen akku loppui metsässä istuessani. Kun avasin puhelimeni, huomasin, että siihen oli tullut yli 2000 viestiä. Ja kaikki vielä Linniltä. Mutta viesteissä ei lukenut mitään muuta, kun huonoja asioita minusta. Olin kuitenkin iloinen. Huomenna minulla ei olisi koulua, koska lähtisin perheeni kanssa huomenna lomalle Thaimaahan.

Kello oli jo kymmenen illalla ja lentokone lähtisi huomenna aikaisin aamulla, joten päätin mennä nukkumaan. Yleensä en saa unta helposti, mutta nyt nukahdin heti.

Aamulla en olisi jaksanut herätä aikaisin, mutta oli pakko. Oli ihana tunne, kun sai lähteä talostamme pois ja miettiä, että ei olisi tarvinnut nähdä Linniä kahteen viikkoon.

Lentokentällä minulla oli tylsää, joten luin kaikki Linnin eilen lähettämät viestit. Tulin niin vihaiseksi, että heitin puhelimeni seinään. Pian tajusin, että se ei ollut hyvä ajatus, sillä kaikki tuijottivat minua ja lisäksi puhelimeni oli mennyt rikki. Nyt siis olin nolannut itseni noin kahdelle sadalle ihmiselle ja puhelimeni oli rikki. Ei loma voisi tätä kamalemmin alkaa.

Pian kuitenkin kadotin perheeni ja en tiennyt minne minun piti mennä. Päätin kuitenkin olla panikoimatta ja aijoin pärjätä tästä itse. Muistin kaupungin nimen melkeen oikein ja muistin suurinpiirtein ajan, milloin lento lähtisi. Katsoin

taulukkoa ja huomasi, että kaksi lentoa lähti samaan aikaan. Molemmat kaupungit alkoivat samalla tavalla ja molemmat kuulostivat Thaimaan pääkaupungilta. En tiennyt kumman olisin valinnut. Olisin katsonut vastauksen puhelimestani, mutta minähän heitin sen seinään ja nyt se on rikki. Ja kaikki on Linnin syytä. Mietin tarkkaan, valitsisinko Bamakon vai Bankokin. Mietin hetken ja sitten päädyin Bamakoon.

Menin oikealle portille ja outoa, mutta minulta ei edes kysytty lentolippua. Kun olin lentokoneen sisällä, yritin etsiä perhettäni, mutta en löytänyt heitä. Menin vaan istumaan jollekin paikalle ja mietin, missäköhän perheeni olisi voinut olla. Ajattelin, että he eivät olleet vielä tulleet, mutta pian lentokone jo lähti. Menin kamalaan paniikkiin, sillä mitä jos perheeni ei ollut vielä tullut.

Pian lentokoneessa tuli kuulutus, jossa sanottiin että lentokone menisi Maliin. Silloin muistin yhden koulutehtävän, jossa opin että Bangkok on Thaimaan pääkaupunki ja Bamako Malin. Olin siis menossa Afrikkaan, enkä Thaimaahan.

Noin viiden tunnin kuluttua lentokoneessa tuli kuulutus. Olin puoliksi unessa, joten en saanut siitä kunnolla selvää. Jos ymmärsin kuulutuksen oikein, siinä sanottiin, että lentokone laskeutuukin Bankokiin ja minut viedään suoraan hotellille. Tajusin hetken kuluttua, että en ollut kuullut kuulutusta oikein, sillä näin ihmisiä pyörtyneinä ja niillä oli happinaamarit päällä, joten minusta alkoi tuntua, että en ollut kuullut kuulutusta ollenkaan oikein. Hetken kuluttua joku minun ikäinen tutun näköinen tyttö tuli luokseni ja pisti minulle happinaamarin. Hän näytti niin tutulta. Linn. Se oli Linn. Mitä hän teki samassa lentokoneessa minun kanssa ja miksi ihmeessä hän auttoi minua?

Aivan hetken kuluttua lentokone alkoi tärinä todella paljon ja pian se täräsi ja heilui jo niin paljon että minun pääni osui kattoon. Se sattui niin paljon, että aloin itkemään. Pian lentokoneessa kuulutettiin, että lentokoneesta pitäisi hypätä veteen kymmenen sekunnin päästä. Laskin kymmenen ja olin jo hypäämässä, mutta aloin ihmettelemään, miksi kukaan muu ei hypännyt.

Katsoin ympärilleni ja kaikki näyttivät olevan kuolleita, paitsi joku. En nähnyt kuka, mutta joku. Pian tunnistin hänet. Linn. Hän makasi maassa itkien. Aloin miettimään, että olinko minä tehnyt virheitä ja tajusin, että kyllä minä olin. Olin tehnyt virheitä ehkä enemmän kuin Linn. En vain ollut uskaltanut kertoa niitä

hänelle. Eikä oikea ystävä koskaan jätä kertomatta mitään. En minä taida olla oikea ystävä. Minua kävi sääliksi Linniä.

Päätin tehdä minun ensimmäisen kiltin teon Linnille nyt. Otin häntä kädesrtä kiinni ja yritin vetäähäntä ulos lentokoneesta.

”Minne me olemme menossa?”, hän kysyi.

”Pois”, vastasin vihaisesti. Pian olin jo niin vihainen, että tönäisin Linnin pois lentokoneesta. Katsoin lentokoneessa nauraen, kun Linn oli hukkumaisillaan. En tajunnut, mitä olin tehnyt, joten hyppäsin pelastusveneeseen kanssa veteen ja olin jo varma, että oli liian myöhäistä pelastaa Linn, mutta pian huomasin hänet kumisen pelastusveneeseen kyydissä. Olin itseasiassa iloinen, vaikka äsken halusin tappaa hänet.

”Linn, auta!”, huusin niin kovaa, kun pystyin hänelle, mutta vaikutti siltä, että Linn oli minulle vihainen ja hän yritti soutaa kauemmas. Uin niin nopeasti, kun pystyin ja sain kädelläni kiinni veneestä. Vedin itseni veneen kyytiin ja hymyilin Linnille, mutta hän oli vieläkin minulle vihainen.

Taisin nukahtaa, sillä heräsin outoon ääneen. En ollut koskaan kuullut sellaista ääntä ennen. Avasin silmäni ja huomasin, että olimme maan päällä. Katsoin tarkemmin ja huomasin meidän olevan jollain saarella. Yritin herättää Linnin, mutta se ei onnistunut. Kiljuin niin kovaa kun pystyin, sillä luulin että hän oli kuollut. Linn onneksi heräsi kiljumiseeni ja purskahdin nauruun.

Hetken kuluttua katsoin Linniä tarkasti ja näin hänen päässään todella ison haavan. Yritin pestä sitä pois merivedellä. ”Mitä sinä teet, Amanda?”, Linn kysyi vihaisesti. ”Minä vaan yritän pestä. Sinulla on iso haava päässä. Se kannattaisi pes...” Yritin sanoa. ”Ei minun mitään tarvitse pestä!” Linn huusi ja nousi seisomaan. ”Sinun ei varmaan kannattaisi käv...”, olin sanomassa, mutta taisin sanoa sen liian myöhään. Linn pyörtyi maahan.

Oli kulunut noin tunti tai en tiedä, mutta se tuntui ainakin tunnilta, mutta Linn ei vieläkään ollut herännyt. Päätin lähteä etsimään meille ruokaa, mutta löysin vain yhden raa’an banaanin. Otin sen kuitenkin mukaani ja menin Linnin luo. Olin iloinen, sillä Linn oli jo hereillä. Toinen syy sille miksi olin iloinen, oli koska Linn oli iloinen minulle. ”Voidaanko me unohtaa se riita?” kysyin. ”Mikä riita?” hän kysyi. Silloin tajusin että hän oli tainut menettää muistinsa pyörtyessään.

”Ei mikään”, vastasin, sillä päätin olla kertomatta siitä hänelle.

Hetken kuluttua näimme laivan menevän aivan saaremmen vierestä. Onneksi laivassa olevat ihmiset näkivät meidät ja pääsimme laivalla jonnekin paikkaan. Sitten menimme lentokentälle ja otimme ensimmäisen lennon kotiin. Kun olin kotona, ihmettelin, miksi kukaan muu ei ollut siellä. Otin kotipuhelimen käteeni ja soitin äidilleni, mutta hän ei vastannut. Minua alkoi pelottaa, että perheelleni olisi käynyt jotain.

Hetken kuluttua soitin isälleni ja onneksi hän vastasi.

”Missä ihmeessä sinä olet, Amanda?” hän kysyi vihaisesti. ”Kotona”, vastasin nolona. ”Mitä ihmettä sinä kotona teet?” Olin hetken aivan hiljaa ja päätin sitten että en kertoisi. Päätin siis olla kertomatta että olin riidoissa Linnin kanssa, lähdössä Maliin yksin, lentokoneemme meni taivaalla rikki ja että haaksirikkouduin Linnin kanssa autiolle saarelle. ”Minulla tuli lentokentällä vatsa kipeäksi ja lähdin kotiin”, valehtelin. ”Amanda, sinä tiedät että ei saa tehdä niin” hän sanoi taas vihaisesti ja lopetin puhelun.

Seuraavana päivänä perheeni oli jo tullut kotiin ja onneksi kaikki olivat uskoneet, että olin tullut kipeäksi lentokentällä ja että olin lähtenyt kotiin. Lähdin siis suoraan kouluun. Koulussa Linn oli minulle todella kiltti, sillä hän ei tiennyt riidastamme, eikä hän edes tiennyt, että hän oli ollut samassa lentokoneessa kanssani.

Olen ollut aika ilkeä perheelleni ja Linnille, tai en ehkä sittenkään. Eihän kukaan ole kysynyt minulta, että missä minä olen ollut viime viikon, niin en minä ole tehnyt mitään väärää.

Tärkeintä kuitenkin on että Linn on taas paras ystäväni.